

lentem. Hec quam audio cordis ore prauum hunc attra-

Sermo XIII

Canti. 3.

Aduro uos &c. Patet illam obdormisse, pro qua talis est facta, aduatio.

Psal. 118.

Aduro uos inquit, per capreas ceruorum...

Canti. 3.

Nona plane aduatio, nec plus habens ad mirationis in specie, quam in uirtute mysterii.

terum ducentia halitum. Vos (inquit apostolus his qui huiusmodi sunt) non estis in carne, sed in spiritu.

Luc. 10.

Esa. 40.

Ibidem.

Hier. 2.

Hier. 2.

impingimus in planis, & lubrica facta sunt in plateis ue-

Gen. 2.

Esa. 40.

Ibidem.

Canti. 3.

to sublimis suspenditur, tanto condescendit humiliss,

Luc. 9.

Mat. 17.

Ioan. 20.

Canti. 3.

Ioan. 8.

Ioan. 8.

malus estus de quo dicitur. Dulce est enim in ore eius malum, & abscondit illud sub lingua sua. Abscondit donec euomat in tempore iras collectum. **G** Quanta malignatur amicis in sancto? Denique que non uidet, suspicatur. Posuerunt, inquit, signa sua signa, & non cognouerunt. Ponunt que non inueniunt. Ponunt que praua postea exponunt. Signa, inquit, sua, seipsos enim in signum ponunt, cum ex sue prauitatis regula alios metuntur. Signa, inquit, quasi dicat, tantum signa, & non ueritatem. Signa non certitudinis, sed suspicionis. Et non cognouerunt. Non enim cognitione, sed coniectura nitentur. Maligna tur inuisus in sancto. In quo sanctior.

Ro. 14. In sancto sanctorum. In sancto quid dicit: Qui uos spernit, me spernit. Temerarium est (ut dicit apostolus) alterum seruum iudicare. Tu ergo quis es qui dominum tuum iudicases? Qui enim potestatem dii iudicat ordinationem dei dii iudicat. Denique conqueritur & dicit: Tulit uita me homines iudicium meum. Filij hominum ut quid diligitis uanitatem, & queritis mendaciam? Vanitatem utique diligitis prelationis, & ideo queritis in prelati uestris mendaciam praua suspicionis. Vanus enim filij hominum, mendaces in statibus, mendaces in iudiciis. Et utina promittimus mihi sit ab humano deo iudicari: dum eterni diei expecto iudicium. Cum, inquit, accipero tempus, ego iustitias iudicabo. Ipse iustus iudex tempus expectare se dicit ut iustitias iudicet: & tu tibi ante tempus assumis iudicium: Pater omne iudicium dedit filio: & tu tibi quod non accepisti iudicium assumis, & hoc in patrem? Vide ne forte in eum patrem a quo omnis paternitas in caelis & in terris nominatur. Viperata generatio matrem suam come dit, & dente uenenato doctoris uisum corrodit. Non sunt istae filiae Ierusalem: & filiae pacis, sed Babylonis, quando increpabis illas, & dices, filiae Babylonis nolite flere super me, sed super uos ipsas flete. Si quidem impropria eorum qui uoces tuas gerunt, in te redundant, nec est murmur eorum contra nos, sed contra dominum. Parcite ergo ad murmuracionem qua non prodest uobis, & alij nocet. Tu domine, tu potius obstrue os loquentis iniqua, & ne claudas ora te canentium. Sed quid iam nunc querelis uis uolueris immorari? Non id nunc gero possit, ut nostra deficiam, sed ut aliena cantem. Sufficiat paucis nostra deploratio. Iam ad lamentis reuertor ad cantica. Illo nobis animu presentante & os & oculus, qui cohibet in quietos a sponse somno Christus Iesus una cum patre & spiritu sancto regnans per omnia secula, Amen.

Sermo X V.

Qua est ista que ascendit per desertum quasi uirgula fumus ex aromatibus? Videte fratres (sicut & uidetis) quam sit efficax ad incrementa gratiarum tranquillitas mentis, quales metat fructus de interna quiete Christi dilecta. Videte inquam qualis procedat de sponsa complexu. Qualis ergo progreditur a me ne quaeritis: sponsi potius super hoc sodales consulite. Quid & ipsi quasi noua & insolita de secrete dilecti sinu procedit? Noua plane, nam ipsa nouitas admirationem inducit. Quae est ista que ascendit? Attende profectum. In superioribus custodes interpellat & de uisione rogat dilecti. Hic ipsi custodibus admiranda prorumpit & noua sub specie. Quid in noua peccat de complexu dilecti? Ipse est enim qui de se dicit. Ecce ego omnia noua facio, etiam que noua sunt, ipse renouat. Puta camelinus est: aurum admouet. Si purum est purgariis reddidit, & rutilans metallum recentem de fornace fulgorem educit.

Psal. 118. An non caminus Christus? Ignitum (inquit psalmista) eloquium tuum uehementer. Hoc camino decocta non potest nisi noua & uelut altera prodire creatura in Christo. Denique & ipse dum oraret species facta est altera: sed ubi altera cum oras eius sit species: nam in se manens inuis, innuquit omnia. Altera facta est corporalis domini species

cum orat et, & uoluit per hoc in mente tua orationis com mendare uirtutem, quod illa sit que te in intimis alterum faciat, & nouum commutat in hominem, & meditatio in nouet. Nos (inquit apostolus) reuelata facie gloriam deo. **2. Cor. 3.** **Luc. 24.** dicerent: Nonne cor nostrum ardens erat in nobis dum loqueretur? Et nescio si uisum libentius spirat quam in caute & illece in uisum deserti & inuiso. Hinc loca libenter perstat, & casti corporis animam charitatis seruo re decoquit, & spiritibus liquefactis desiderijs tenues resolut in uapores, & uelut fumus uirgulam exurgere facit. **D** Quae est, inquit, ista que ascendit per desertum quasi uirgula fumus? Et bonum desertum caro castitatis exhausta & denecata uirtute, que nullam delectationis immunda nebulam exhalat, nec ignem extinguit, sed nutrit, quem dominum flarus succedit. Ignis hic aromaticus si inuenit animam, succendit, & altera commutat in speciem, & quasi uirgula fumus exhalat in superiora. Quasi uirgula, inquit, quod per cogitationum disciplinam ab exteriori sit ad interiora constituta, & ab inferiori ad superiora directa quasi uirgula, quod se ad seipsum colligat, & supra se porrigat. Sed quid sibi uult quod illam fumus uirgulae coparatur? An forte per hoc inuere uoluit quod non sit perpetua ac solida spiritualis huius suauitatis gratia, & mentis ascensum, sed facit sicut fumus liquefacit? Suauis est planctus & omnino spiritus uapor fumus, in quem se aromata concremata relaxant. Sed ego uirgulae sibi tenerae & delicatae turbitas metuo, ne illam uentorum flabra diuerberent, ne cito cunferat procella curarum, & tentationis aura illam dissoluat, & cedat ueni uento. Exempla nobis metum suadent. Multos enim uidemus & dolemus tam insperato cessisse, quam subito erupisse. Meditationes subtile sunt, orationis impensis studio, pinguis gratia, deuotioe quadam dulci uerbes, effusi in lacrymas, cum subito leuis impatientia occasio quae libet spiritualis has contristat delicias & exhaurit. An non ergo quasi fumus tam facile euanescentis gloria. Iure quasi uirgula fumus talis ascensio, quae uel propria mutabilitate debet, uel accedent molestia cedit. Ego ramen non audeo super sponse personam fumum pro delectu interpretari. At si tu coeruleo resitis et tibi de delectu accipere, quem tibi palam commendat. Defecerunt oculi mei in eloquium tuum. Defecit in salutare tuum anima mea. Et uinum hoc domine defectu attenuetur oculi mei & deficiat. Uinum hoc defectu deficiat anima mea, deficiat & liquefacit, & eloquio tuo calcascat, eloquio uehementer ignito, ab omni calore intellectus, & in tenuiorem spiritualis habitudinis auram laxetur. Uinum si quid fuerit in me torpente in intelligentia & hebentis desiderij, in subtilioris gratia usum deficiat & attenuatione quadam, & acume spiritali ad crassitudinem suam uertatur in uirgulam fumus. In talem uinum deficiat fumum animae meae uirtus. Et non deficiat sicut fumus, ne dicat: Defecerunt sicut fumus dies mei. Aliud est omnino ita defecere sicut fumus ut omnino non sit. Aliud ita defecere, ut sicut fumus attenuatur animo & spiritalis sit. Bene defecerat psalmista, cum diceret: Concupiscit & defecit anima mea in atria domini. Quoniam enim modo non defecit quem Christus in flammam? Ignis ipse est sicut scribitur & ignis consumens. Qui inquit approximatur ad me, approximatur ad ignem. Quis mihi dabit ut hanc possim ignem ligare in sinu meo, ut inflammem cor meum, reues commutet, & ad nihilum me redigat. Iure quasi uirgula fumus ascendit, quae de calore processit cubili, de uerbis igniti complexu. Suauis tua flamma Christus uapores euomere solet, & odoris aromatici fumus producit. Quasi uirgula, inquit, fumus ex aromatibus. Et fumum lego qui de Leuitan ore procedit. Et item suauem de puteo abyssis prodentem, sed non tibi uirgulam, non aromata lego. Nihil tibi directum, nihil dulci, sed horror fumus, & ordo nullus. Fumus horrois est qui de puteo procedit abyssis. De hoc fumo impij dixisse leguntur: Fumus afflatus est in naribus nostris, & sermo

scintilla ad commouendum cor nostrum. Mels utinam Iesu bone naribus fumus afflaret quem tuas ignis agit, & de camino tuo sermo scintilla ad commouendum, imo ad commutandum cor meum. Ignis tuus ignis consumens est, uita si inuenit consumit, & confessionis fumum emittit. Sed non est iste fumus ex aromatibus. Qui tangit, inquit, montes, & fumigant. Bonus ignis qui tumores excitat auarorum, & tactu suo elationes terrenas per eius suos poenitentiae fumos euanescere facit. Sed aliteris odoris & gratia fumus est quem aromata uirtutum cremata reserunt. Ignis iste ignis quem dominus misit in terram, & uoluit uehementer accendi, non tantum uita consumit, sed uirtutes ipsas in suauioris gratiae affectum commutat. Aromata cum integra sunt, oient suauiter, sed hoc igne liquefacta alium longe spirant odorem. F. Huius odoris fragrantiam sentientes in sponsa sponsi sodales mirantur & dicunt: Quae est ista que ascendit per desertum quasi uirgula fumus ex aromatibus myrrhae & thuris, & uniuersi pulueris pigmentarij. Habes in myrrha continentiae uirtutem, in thure orationis studium, in puluere pigmentario inter uirtutum copias cordis contritus humilitatem. Et bona myrrha quae carnalem petulantiam reprimit, & fluxos motus laelidue non sinit, & carnem non esse carnalem compellere nititur. Sed continentiae nostrae myrrha corpulenta uidetur, & minus castigata, & uia uicinis carnis nisi fuerit hoc igne calcata, hoc amoris diuini seruo re liquefacta. Bona quidem continentiae myrrha quae pergentem ad illicita cohibet appetitum, sed alterius est uirtutis & gratiae, quando charitatis ardore liquefacta sum omnem & carnalem nescit affectum. Quid uerit thure? Nonne ipsum est odoris exigui dum integritas illi & corpulentia sua manet? Cum uero flammis subactum effluere coeperit, in odoriferos totum fumus expirat. Simili ratione nonne tibi uidetur crassa & pigra oratio & corporea quadam tarditate segnis, igniti & intimi eloquij si non fuerit uirtute succensa. Vt in thure ego accipio orationis materiam, & in fumo gratiam. Distigatur, inquit, oratio mea sicut incensum in conspectu tuo. Nescit itine de recto ad deum ire oratio quae succensa non fuerit. Oratio quae frigido fuerit de corde expressa, subito relabatur: nec potest esse perpetua quae non est prompta. Vini paritur, & non est sui iuris. Sed nec sui iuris est planctus uirtutis oratio. Illa contra conatum reprimitur, ista supra conatum arripitur. Illa conatur & recedit, ista praeter conatum ascendit. Illa uolenter dirigitur, ista uoluntate fertur. Illa uix exhibetur, ista uix cohibetur. Illa laboriosa, ista libera. Illa tristis, ista leta. Illa bona, sed ista optima. Denique est oratio temperata media inter frigidam & feruidam, illam excedens, sed non accedens ad uitam. Et ut sic dicam) prima coacta est, secunda directa, tertia abrepta. Prima (ut sic dicam) sitiens, secunda sobria, tertia ebria est. Ista enim est quae mente excedit deo, ideo ascendit quasi uirgula fumus ex aromatibus myrrhae & thuris & uniuersi, inquit, pulueris pigmentarij. **G** Myrrha in puluere pigmentario humilitatis exprimit uirtutem, quod ea de magnis meritis nil magnum sentire nouerit, non altum sapere, sed humilis estimatione reliquorum attenuet merita uirtutum, & earum soliditatem quasi ad quandam pulueris exiguitatem deducit. Et bene post orationis commendationem sub figura pulueris pigmentarij de humilitate subiungit. Oratio enim humilitatis se nubes pene trat, imo sine humilitatis gratia oratio quoniamlibet acta hebes tamen est, & tristem refundit odorem elate myrrha castitatis, nec fluxos carnalium bene restringit motus cogitationum. Continentiae myrrha quae animum in superbiae fumum laelidue permittit. Contritione multa pigmenta rediguntur in puluerem. Et bona contritio, quoniam cor contritum & humilitatum deus non despiciat. Bona planctus contritio quae nihil relinquit in discursu, nihil turbidum, nihil non humilitatum nec in uirtutibus ipsis, iustitias

Psal. 118. Ipsi dicitur & arguit non modo de peccato, sed de iustitia & de dicitio. An no quasi comminuit qd redarguitur? An no quasi humiliat iustitia que dicitur? In ueritate inquit, tua humiliasti me. No enim uult hoc dicit. Infirmiores in ueritate sua humiliatur, perfectiores in ueritate dei. Non potest ueritas ueritatem dicitare, sed ueritas ueritatem, & ueritas ueritatem. Spiritus enim dicitat omnia. Quod humano solum & in egrum uidebatur iudicio, cum fauenerit spiritus ueritatis, enacuat & comminuit illud. In spiritu enim uehementi conterunt uirtutum pigmenta in puluere, & iustitia iudicatur. In turbine inquit Iob conteret me. In turbine spiritus iustitiae ueritatis, in turbine spiritum meum arripientis. In hoc turbine conteret me, & multiplicabit, inquit, uulnera mea. Integra mihi uidebatur antequam uentret spiritus uehementis, iustitia mea, sed ipse dicitat, ipse conterit, ipse uulnerat, & multipliciter confringit bonorum praestantionem meritorem, sanctam & languidam humanam docet esse uirtutem. H uirtutem mihi hoc modo conterit obueniat, redigit in puluere omnium bonorum affectuum piarum meditationum. Vrtutem Iesu bone, turbo spiritus iustitiae anime meae puluere afflet de plateis celestibus Hec uirtute, ut in hoc puluere calcata, in puluere fedea, in puluere dormia, sed puluere pigmentario Beat qm in hoc puluere uirtutes, cui suauis, & spiritaliter puluere cogitationes undiq; labitur. Expergitis mihi, inquit, & laudate q habetis in puluere. Deniq; & sponsa de felici expergesca fit homo, qm uirtutes sunt ex aromatis uirtutibus uirtutibus pulueris pigmentarij. Vnctus inquit, Et ueritas ipsa bonorum uirtutem operum, ad quemdam te docet puluerem & uelut sterilitatem deducere. Cu omnia feceris, inquit, dicite, serui inuiles sumus: quae debemus facere fecimus. Felix qui tantum & talem sibi colligit puluere, & quae iubetur: faciat omnia, & reputet quasi nulla, qui uirtutes bona quae colligit, per humilitatem illa ceterit. Paulus ad Corinthios operum suorum aromata multa connumerat, in inferibus, inquit, sepe, periculis flammis, periculis latronum, periculis ex genere, periculis ex gentibus, periculis in mari, periculis in ciuitate, periculis in solitudine, periculis in fassis fratribus. Quid deinceps? Quoridiana eius sollicitudo omnium ecclesiarum. Quis, inquit, iustitatur & ego non infirmior? Quis scandalizatur & ego non uror? An non quemdam bonorum operum puluere tibi collegisse uidetur apostolus haec & huiusmodi plura percurrere. Vt adhuc sublimiores aliquas uirtutum eius praestantes audire. Vnctus enim illo ad uisiones & reuelationes dei, ad raptum in paradysum, in tertium caelum, ad beatam illam ignorantiam uelocitatis uirtutum in corpore an extra corpus extasis illa facta fuerit, non iam uultis sed famus. Sed ne tam fumo huic spiritalis contemplationis, se factitiae fit mus immisceat, audi quid sequitur. Ne magnitudo reuelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis meae. Paulus stimulat ne extollar. Et quomodo qui haec audis refugis stimulari? Quomodo teipsum inter uirtutem donorum, aut conterere desinis, aut conterere non finis? I Molestus stimulus, sed tamen uexatio praestat humilitate profectus. Molestus stimulus carnis, sed non charitatis. Et passio amara, & discussio seuera, uirtute uirtute humiliat. Sed omnia dulcius & efficacius procedit, de camino quodam succenti amoris. Flamma haec non modo uirtutes humiliat, sed etiam immutat, & in nouam conuertit specie, & de spiritalibus spiritaliores facit. Cotinentiae myrrha, orationis thus, & in puluere pigmentario oim humilis conscientia uirtutum. Omnia magis ferentur, producit uultum, & gratiam specie ei de hac prodeur officina. Bona enim cotritio, sed concretio melior. Suauis puluis pigmentarij, sed fumus excellit. Nescio enim quid magis suauis & spual magis in fumo quam in puluere significatur. Ideo quodam ignis uerbi beneficio inter sponis flagras amplexus, de puluere pigmentario in sumi tenuitatem liquefere: de

humiliatari puluere uirtutum in sumi gloria. Quales est putas peruenit cum tanta delicatus sit alenstus? Quo tedat quae talis ascendit? Quam deliciae facti loe? in que ascensiones istas disponit? Lectulus forte dilecti est. Nam ad illi praecipue sponsa debet aspirare. Ita planie est. Ideo sequitur. En lectulum Salomonis sexaginta ambiunt ex fortissimis Israel. Et pulcher ordo, ut lectulo ad lectulum ueniat: de lectulo suo, de cubiculo matris suae ad sui lectulum Salomonis. Nec minus congrua uarietas q delictis istis immiscet contra, & lectulum sui Salomon tam munita custodia uallat. Sed uerbi prouentus iam reducamus habenas, nouo capitulo nouum dedicatur sermonem: praestat de mino nostro Iesu Christo, qui uiuit & regnat in secula seculorum. Amen.

Sermo X V I. A

Quam delicta sponsa ascendit, quam penes sine mole corporis, & quam penitus sine corruptio nec carnis. Quenam erit corpulenta ubi fumo confertur? Quae corruptela cum illam non caro fluxa, sed aromata cremata exhalent? Delicta ascendit, & digna lectulo Salomonis. Iudith & Iotam & uictam lego, ut regios nunguenti suauitate mulceret amplexus. Haec uero ro iam uinguentis non uirtutis in sponsi gratiam, sed liquefacta effecta est odore ipso uinguenti: sed non omnes uerbi hoc captant, non omnes his possunt delictis perfusi. Si oes fruereantur, omnes fraudarentur: & in hoc est & pulchra uarietas, & pia charitas, quia alius est qui fruit, alius qui uirtutur. In hoc aliorum & tua & laeta sunt oia, qd aliorum uirtutem custodia. Ideo lectulum Salomonis sexaginta ambiunt ex fortissimis Israel. Non uirtut Salomonis lectu illic turbari delictis, dulces autuari affectus, ne attentur quidde pacata diliget, qui pacificus dicitur. Quis non ster Eph. 2. Salomonis Iesu. Christus? Ipse est pax nostra, ipse qui Col. 1. fecit utraq; unum. Ipse pacificauit sanguine suo, non modo quae interris, sed qui in caelis sunt. Disciplina pacis non stre super eum. Disciplina debite nobis peuae sustinuit, ut nobis iustitiae pacem refundere: ipse puniuit, tu reprompiciatus: & tu puniuit, sed pena tua pacem tibi pariter non potuit. Hostia immunda, contaminatos mundare non poterat, non modo altos, sed ne seipsam quidem. Disciplina ergo super nos, sed non erat illa nobis ad pacem disciplina. Erat in nos mortalitatis & effectus illata sententia, sed non erat iniustitia reuocata. Tu quid de iudicialia sententia ligatus, sed tuus non erat solutus reatus: & pena erat, & pax nouerat. O miseria & grauis disciplina super filios Adam, conteris & non protegis, punis & non purgas, consumis & non concittas, consumis, sed carnis substantia non culpam. Quid tibi & pacis? Quando pacem conferes, cui est cum peccato commercium? Quando conferes gratiam, quae non auferet culpam? Iustitia enim & pax osculatae sunt. Disciplina pacis nostre super eum: qui nobis attrulit fructus pacatos sustitit. B Dicitur est ille solus Salomon non ster uerus pacificus, q in diebus eius orta nobis fit iustitia, & abundantia pacis. Abundans uere pax, quae non modo praeterita successit reproprietate delicta, sed omne etiam abundet in seculum. Abundant enim donec auferatur lingua, donec auferatur labor mutabilitatis nostrae, labor mortalitatis nostrae, alterantium labor defectuum. Vere abundans pax, quae non est data ad miferam meritum. Non enim meritum inuenit, sed constituit. Quomodo non abundans pax, quae & remittit offensam, & priore cumulat gratia? Erat homini primo in paradiso pax, ut non posset inuitus abduci: sed non erat uirtus, per quam uellet reduci. Erat gratia ut posset non extruere, sed non erat ut posset cum uellet redire. Modo pax uberius in gratia Christo, quae post iteratos excessus ultra offertur, & penitentes non repudiatur, sed reuocat. Bene pax abundans: quae nulla potest extrahit iniuria, paratior ad uentia quam ad iudicium. Pax haec a remissione peccatorum incipiens, usq; ad uirtutem paricipit abundans naturae. Qui enim adheret deo, inus ipsi

Cant. 3.
Cant. 3.
Iud. 10.
Eph. 2.
Col. 1.
Esa. 54.
Psal. 84.
Cant. 3.
Esa. 2.
Cant. 3.
1. Co. 6.

ritus est. Vides quanta reproprietate abundantia, ut non iam pax cum deo, sed magis unitas cum eo dici possit. O beatum consilium, ubi sublati sunt inimicium partem medius. Beatum quidem consilium, sed nondum tantum. Adhuc hostis nosse tentat peruenire terminos, sine conciliare. Est nobis in Christo pax cum deo patre, sed nondum pax ab hoste communi. Abundabit autem pax haec, donec destruatit nouissimum inimicum, mors. Interim etsi non est pax ab ipso, profecto tamen est contra ipsum. Erat ipse pax nostra, cum assyrius uenerit in terram nostram, & calcauerit in finibus nostris. Proximos sibi potest assyrius sine infestare spirituales, interiores non potest, calcare potest, sed stare non potest in finibus nostris. Erat enim Christus pax cum calcauerit in finibus nostris assyrius. Habemus consilium, & consilium cum deo, & consilium cum mundo, consilium cum spiritu, & consilium cum carne. Est quibusdam dicitur cum, si non estis in carne, sed in spiritu: consilium tamen sunt carni, uel propter substantia naturam, uel propter carnis curam. C Hostis ergo came nostra quasi castro utens, regiones spirituales inuestat, & de contentio praesidio infidias machinatur. Sed erit iste, id est Christus, pax cum assyrius calcauerit fines nostras. Ille Salomon noster, pacificus noster, qui praestat nobis pacem super pacem, pacem cum patre, pacem ab hoste, ipse ponet fines nostros pacem. O consilium & consilium, quantum discrepat ab imbecis, quantum tu abundas gaudijs: & quantis uictis es obnoxios scandalis. O finis & finis, tu quam letere teneris, & tu quam laboriose regetis. Vtrobique Christus finis est medius, sine separans, sine foderans: sine inchoans, illinc consummans. Sapiencia enim attingit ab hoc sine foriter usq; ad finem istum, disponens in illo sine cumq; sauuat. Finit ille letitiae est, ideo de muliere forti dicitur: Procul & de ultimis finibus pretium eius est: propter quod ipse se impendit: quo se estimat, quo eius expletur auditus. Quid id aliud est nisi sponsi amplexus, & lectulus. Vltimus finis est, ultra quem se non potest auditas extendere: nec facultas comprehendere sufficit. Finit est ubi ipse a te deficit, ubi exhaustis, ubi alius esse incipis: totus in Christo, & solus in te Christo. O uera pax, & plena pax, quando de regio dei tollentur scandala, quando non erit timor in finibus nostris, quando non erit finis & finis, sed unus tantum finis, & supra dictus finis. Finit deo foderans & conformans tantum. Finit lectuli gaudijs fruens: non gaudijs agens. Nunc uerba ut quiesca sint quantum uolueris lectuli gaudia, necessaria quidem est custodia fortis. Ideo lectulum Salomonis sexaginta ambiunt ex fortissimis Israel. Et in euangelio habes. Cum fortis armatus custodit atrium suum, in pace sunt quae possidet. Vberior hinc commemoratur custodia, quia uberior est gratia lectuli quam atrij, & sponse sollicitudo maior quam possessio, & ad portam paradisi angelicum custodiam cum gladio flammeco postiam lego. D An non quidem paradysum, lectulus dicitur? Lectulus enim Salomonis ambiunt sexaginta fortes ex fortissimis Israel. Non multum, nunc de numeris huius disputo ratiore, illos tamen uidetur signare, qui praerogant & iustitia operis, & uirtute legis. De fortibus Israel sunt, qui si de fortes sunt, qui sunt in fide, & uirtute agunt, qui omnia possunt, sed in eo qui omnia cofortat Christus. Male fortis est qui aduersus sententiam dei se extollit, qui aduersus illam inflexibilis & rigidus est, qui fortitudo lapidum fortitudo eius: & cor eius aeneum: ut nec uexatio det intellectum auditus eius. Quales deniq; fortiores illo sumus? Non est de fortibus Israel, qui cum uulneratur non dolet, cum uerberatur non sentit, stupido

manes ad omnes stimulos ancipitis gladii uerbi penetra-bilis, & gloriatur si contra sapientiae stimulos calcitret. Notalis Maria, cuius animam ac si mollem materiam gladius pertrauit. Me uirtutem facile obtinet uerbum ualidum, in me opere uirtute efficacia, & anima meam hic penetret gladius, ut & ipsa quasi in gladiu conuertatur contra spirituales pugnatore nequitas. Quid mittis manu ad fortia qui ex fortissimis non es? Custodiam ut quid suscipis qui desidia non excutis? Quid lectulus ambis qui gladius non habes: aut si gladium habes uerbi, habes illum in uagina, non habes in lingua. Non tenes manibus lingue uerbi dei uerba fidelem gladium. Volubilis est sermo spiritus flammecus est, sed nescio quomodo contra naturam suam pigrescit in manu tua, restringitur & hebetatur, qui acutus foret & penetrabilior omni gladio ancipiti. Non est uelox uerbum in ore tuo, non currit uelociter, non est uersatile in manu tua pro uarietate negotij, quod tamen ad oes spirituales certaminis usus abundat. Quid tibi usurpas officium, cuius usum non habes? Omnes tenentes gladios, & ad bella deo militas. Sine causa gladium portas tu qui bellandi sufficit enter non habes peritiam: aut si doctus es belligere, magis te exerces ad negotia seculi quam ad negotia Christi, quousi iure plus uertis quam ecclesiastico. pl' seculari quospi spirituali certamine cales. E Paratum uult usum ecclesiasticum princeps ecclesiae, paratum cum uult ad reddendam rationem de ea quae est in nobis fide & spe. Et quoniam pacto piger & imperitus ad ista gloriaris, si propterea respo-deas de iure publico. Decitus multo ore clerici, in ore monachi, sacra quam secularis litera sonat. Quid in Ierusalem uis loqui lingua Aegyptiarum? Non sic Elias. Erat in Efa. 19. quid quinq; ciuitates in terra Aegypti, & postulos lingua Chanaan: scilicet quia penitus hebraea non poterant, ca loquerentur quae est uicina hebraea: quia lingua sancta non poterant uel ea loquerentur quae sahae affinis est. Quid uis media ex parte loqui Ezorice qui Iudaice debere. Sic enim habes in Efa. 2. Loquere linguas non hominum, sed angelorum. Angelus enim dei est, qui sacri proferit uerbi mylerium. Labia enim sacerdotis custodiunt scientiam, & Mala. 2. legem requirit ex ore eius, quia angelus diu exercituum est. Euangelice ex toto loquere quae euangelice es. Sermo ergo tuus legem redoleat, prophetas, apostolos, eorum uerbis linguam tuam excaue, mutua ex eis arma potentia deo. ad debellandas munitiones, ad redigendum in captiuitate omnem intellectum extollentē se aduersus scientiam dei. Ver fatilis sit in manu tua gladius spiritus, ut ad omne qd tibi emergit negotium famuletur, nec te destruat: sermons ia cri facultas, quem temporalis & subita depollet occasio. In labijs tibi sit non in solijs uerbum ualidum & efficax. Labia enim (non solia) sacerdotis custodit scientiam. Mala. 2. culum pecuniae tolle recum, gladius uerbi tibi sit a latere non in latebris, proximus tibi sit. Accingere eo super se. Psa. 44. mur tuam ut potens sis & promptus, & exhortari in deo firma sana, & contradicentes redarguere. F Non tibi sit enis sub femore, & uerbi sacri studium carnis prudentiae non supponas. Vniscuiusq; enis super femur suum. Alij datur sermo scientiae, alij sermo sapientiae, & unicusq; doctore suadetur a spiritu gratia. Vniscuiusq; enis suus per femur suum, ut ubi est tentationis occasio, tibi maior uerbi praecoccupatio fiat, commouitio crebror. Vniscuiusq; enis super femur suum, ut seipsum primo corrigat, seipsum custodiat, seipsum dicitat. Docet te Paulus quasi super femur tuum enem habere. Considera, inquit, Gala. 6. teipsum, ne & tu uenturis. Enis cuiuscuiusq; super femur suum, propter timores nocturnos, propter lapsus subitos praecoccupatos casus. Quasi timorem nocturnum apostolus inuuit dicens. Si praecoccupatus fuerit homo in alio, quod delicto. Nocturnum est enim quod impronsum est, quod subitum est nocturnum etiam quod insidiosum est. Ideo dicit: Vt non circumeuamur a quibus. Non enim ignoram infidias eius. Idem Paulus alibi timet a

1. Co. 10.

2. Co. 11. timore nocturno: Timeo, inquit, ne sicut serpens seduxit
 Euam, ita & corruptatur sensus uestrus a simplicitate que
 est in Christo. Bona simplicitas ubi Christo adherens
 unus est cum illo spiritus: simplicitas est ubi unitas est:
 simplicitas est si iam non ipse uiuisset, sed uiuisset in Christo,
 si te deuorat sapientia dei, si te spiritualis absorbeat leti-
 tia, & intimis recomdat uisceribus. Et ubi est tanta simpli-
 citas, nisi in lectulo? Vntulucausq; enis super femur suo
 um. Super femur, non propter femur, sed propter timo-
 res nocturnos: forte quia non est illis colluctatio aduer-
 sus carnem & sanguinem, qui signantur in femore, sed
 aduersus mundi rectores tenebrarum harum. Ideo pro-
 pter timores nocturnos contra spirituales nequicias, qua
 tollentem sortita es lucam, que Salomonis continet
 res in lectulo, non contra carnales nequicias: nec contra
 spirituales quidem, sed cum spirituali letitia, cum Salo-
 mone, qui pacifici nomine prerogatur. Ideo pacifica col-
 lectatio cum ipso. Et pacifici nomen, & sapientie perso-
 nam Salomon gerit. Ama, inquit, sapientiam, & amplexa-
 bitur te. Amplexus colluctationis quandam speciem pre-
 fert. Amplexare, ut amplexetur te. Glorificaberis ab ea
 cum illam fueris amplexatus: sicut dicit in proverbijs. Am-
 plectere uerbum, utere eo sicut in lectulo, non sicut in bel-
 lo. In lectulo locus est non enibus, sed amplexibus stri-
 ctis. Noli fortis, esse ne tibi fors esse coningat. Intus
 utere uerbo non quasi gladio, sed quasi sponso, ut uerbo
 ipso oblecteris, oblecteris ueritate ipsa, non contra erro-
 res oblecteris & uitia, alii hoc munus & officium relin-
 que. Quid tibi cum conflictu, cui totam de affectu con-
 stare debet? Que sponsa est, non disputantis & consi-
 stentis lectatur negotium: sed octum amplexantis. Alie
 eulam ambient, tu capitis amplexibus fluere. Quod
 tamen est quoddam de ipso lectulo nobis apparatus nil dicit: quod
 non eius uel in modico depromit delicias: forte uerbum
 hoc uerbum ineffabile est, quod non licet homini loqui.
 Qui experitur intelligit, & tunc sper dum experitur, ne me-
 moria quidem preteritis integre recedet delicias. Quod
 potuit scriptura expressit. Lectulum dixit, & lectulum Sa-
 lomonis. Satis dictum est, sed sapiens. Et thronum lego Sa-
 lomonis, & ferulum, sed utrumq; ambidulo extractu ap-
 paratu, & sicut regis decet delicias. Nunquid ergo lectu-
 lum intelligamus neglectum esse. Absit, sed sufficiat
 scribenti ut lectum diceret, qui sponsa loquebatur. Illa
 enim nihil in lectulo diligit nisi quoddam lectulus est, & quod
 in eo copia sit suum amplexandi Salomonem. Magnum
 & multiplex mysterium reperies in lectulo per omnem scri-
 pturam textum: sed non est comparatio ad lectulum Sa-
 lomonis. Est lectulus quem sibi lob sternit in tenebris,
 Psal. 6. & est lectulus quem Dauid rigat in lachrymis, & est lectu-
 lus in quem languens decumbit, & est lectulus in quo de-
 Luc. 8. sanctus resurgit. Talis Helisai, talis lectulus Helie, uter
 4. Re. 4. que defunctum hospite mulieris filium in lectulo suscipit
 3. Re. 17. uit. Ille expadit se super mortuum, ille incuruauit. Unus
 in utroq; Christus. Ille exinaniuit se ut formam seru su-
 sciperet, & eternitatis suae longitadine intra breuitate
 rem temporalis nature contraxit. Ipse expandit se cum
 spiritum sanctum abunde in nobis infudit. Sinus ille ma-
 ris defunctum premere poterat, non uiuificare. Litera
 enim occidit, spiritus autem uiuificat. Sed uerus Helias
 illum in comaculum tulit, ad spirituales prouexit intel-
 lectum. Frigidus erat litera sinus, nec poterat eius intelli-
 gentia uitalem spirare calorem. Bonus Helias lectulus,
 qui defuncto uitae calorem infudit. Iustus ex fide uiuif-
 icat. Ideo tribus metris uiscibus, ut trinitatis cognitionem con-
 ferat, & distendat mensuram fidei. Plangit lex litera sen-
 sum extinctum, sensum carnalem: sed Christus hinc sen-
 sum tulit spirituales restituit nouum, & uitalem intelle-
 ctum reddidit litera, quem suum uere cognoscit ipse He-
 las, qui restituit omnia & noua facit, & Paulus legit se
 Gala. 2. mortuum dicit ut uiuat in Christo. Bonum est ut & tu

mortuus non modo ueteri legi, sed & ueteri homini, ut suo
 te uiuificet in lectulo, qui peccata nostra tulerit corpore suo,
 ut peccatis mortui uisitare uiuamus. Tu enim quod femi-
 nas non uiuificat nisi prius moriatur. H In hoc
 resuscitatio intelligitur omnes, & ideo communis resurre-
 xit hinc. Sed priuata quaedam in lectulo Salomonis gra-
 tia, & solus sponsa praedam figurata. Etiam nunc: si
 quis matris nostrae (commentus huius sancti) uiduae apud
 quam ut unquam sustentatis Iesu bone, si quis filius eius mo-
 ritur, tu resuscita. Mortuus est qui uel tedi uel despera-
 tionis molle obrutus, in quo nihil est uideat deuotionis,
 feruidi spiritus, qui & si legis precepta non deserat, & in
 tra regule gremium se concludat, frigidum tamen & mori-
 bundo languet affectu, in opere sancto suauit nollit sentiens:
 totius illam ordinis tristis examinat facies, molli & for-
 minco matris est sine fouendus, ut non exasperatus abun-
 dantiore tristitia absorbeat. Non expedit ei extra ma-
 terni sinus ambitum reperiri, non forte non tollit anillum ue-
 rus Helias in cubiculo suum. Quos resuscitat Christus
 mulierum ubiq; fletibus donat. Sic uiduae filium, sic san-
 ctarum fratrum mulierum: sic parentum praecipua suscipit
 ut puellam. Tolle bone Iesu & hunc mortuum nostrum
 de matris gremio. Regularis haec & exterior obseruantia
 neminem ad perfectum adducit. Introducendum ad mol-
 lorem lectum melioris spei, per quem approximat deo.
 Experiatur quod expectat, quoniam bonus dominus ex-
 peccantibus se, animas quaerent illum. Unus horum expe-
 rientia, multorum temporum labores exhibeat. Tunc red-
 ditur matris quem illa prius amiserat, dum teneret eius affe-
 ctum, sed mortuum deuotionem deseret. Nouus redit ad
 nos, postquam tu illum tempore uisisti. Ideo te super ipsum
 expandis, ut quod est in eo sedam operas, quod nudum
 uestias. Bonus huius lectuli usus, qui breui hora in tem-
 pora sequentia uitalem alacritatem transfundit. I Ma-
 tor in Salomonis lectulo gratia, in quo spolia matrem car-
 nalem derelinquens, perpetuo sine dilecto adheret, & u-
 nus cum illo efficitur spiritus. Bonus ergo lectulus in
 quo nullus languor est, nisi forte languor amoris, qui non
 ueratur in infirmitate, sed in iucunditate. Bonus lectulus
 qui non rigatur lachrymis, qui non in tenebris sternitur
 qui nihil habet in se triste, nihil tenebrosum, sed totum
 lux & letitia, qui non indiget sterni tapersibus de Aegip-
 to, quibus in proverbijs mulier haeretica lectulum ster-
 nit. Nihil enim in se habet lectulus Salomonis alieni
 ornatus, nihil pestiferum mundani, sed totum sancta uolu-
 ptas & solida ueritas. Magnum & uarium sacramentum
 in sanctorum lectulis, sed tupegressus est uanicos lectu-
 lus Salomonis. Nec sponsa lectulus hinc ualeat comparari.
 In lectulo suo quem quaerit dilectum non inuenit, ideo
 surgit & circum domet ad illum pertingat. Festina uisita,
 cra uisgo, festina istam ingredi requiem. Noli strictos in
 circuitu enses uereri. Enses illi enses uerbi super femur,
 & propter timores nocturnos, uel carnis conuulsu lasciuia
 uel timidi cordis absconditum ignauiam. Hoc quidem in
 alijs, te uero suauis uulnerant, ut charitate transiata no-
 ctunum ignores timorem, nec quicquam habeas frigidum
 timoris admixtum, sed tota transeas in affectu igniti amo-
 ris, que in solam amoris esse usum dicat, & in charitatis
 locum ascensura stratum dilecti, lectulum Salomonis uerbi
 Iesu Christi, qui uiuif & regnat per omnia secula seculor-
 um, Amen.

Sermo XVII. A
 Vd iustis sacra uirgines sponsae Christi. Audi
 stis hesterni sermone de lectulo uestri Salomo-
 nis: ueritas hodie pergitis quaerere de ser-
 culi sacramento. Omnes uultis huius cantici
 sermones ad amoris usum desistere, & ad ueritas interpre-
 tari delicias. Vobis solis haec puritas esse conscripta
 minar: Nullus sapit uobis sermo qui non amatoris uermet
 affectibus, & dulcem charitatis odorem aspiet. Habebis
 ergo & hic

ergo & hic aliquid quod amatorum sonat blandimentu:
 de ferulo uobis alludit sermo diuinus. Nullam uobis re-
 dere paritur dilectus excludit materiam. Grata quide
 sunt promissa lectuli gaudia, sed poterat aliqua in uobis
 adhuc suspicio de perueniendi difficultate submurmur-
 rare. Ideo uobis sermo facti uehiculari quo estis ad lectulum
 portandae, pulchra uarietate describit ornamentum. Etiam in
 itinere spolia uobis procurat ipse delicias. Ferulum hoc
 quidem gratum est in materia, sed ab auctore est gratius.
 Ipse enim Salomon fecit huius est auctor & artifex. Feru-
 culum enim sibi fecit rex Salomon de lignis Libani colu-
 mas fecit argenteas, reclinatio aureum. Audi filia quam
 glorioso apparatu portaris ad lectum, non finit te spon-
 sus sine reclinatorio, & illo auro, fortasse ex illo auro de
 quo legis. Caput eius aurum optimum. Multus reclinat
 torij uas est, sed inferior quam lectulus. In reclinatorio ha-
 bet spes scissa iucundum sustentamentum, oblectamentum
 in lectulo. Hic sponsa uorum uouetur, sibi uotis fruatur.
 Quantum te putas expectat apparatus que tal deduce-
 ris ornare. Quid ergo nunc, sermone frequenti caneta
 exaggerem, ligna cedrina, ligna Libani, columnas argen-
 teas: Ipse auditu te nobis sicut commendat, & corpora-
 lis pulchritudo in figuram adducta spiritualis, quendam
 & intelligibilem conatur indicare decorem: & sancta an-
 ma designare uehiculum. Haec enim corporalia intelli-
 gunt, lectio circumstantia non finit. Quid enim aurum mac-
 riale charitate consistet: uel omnia ipsi irrealia sunt,
 quia spiritualis est amor, cuius tam ambitiosum ferulum blan-
 ditur apparatus. B Possent haec & similia de ferulo
 lo hoc ad nostrum deriuare sensum. Sufficiat ista breui-
 ter disputare, ad uestrum uel satiamdam, uel prouocandam
 auditum. Quid? Vobis solis uultis uel canetia ferulor
 stitit adolescentulae pascani: finit ad suam commoditate
 tem ut uel pauca suscitent capitula. Sapientibus & insi-
 pientibus debitor est Christus. Nihil uobis immutius
 tur, si alii pro suo sensu abundet. Estote contenti ue lectu-
 lo, inferioribus uel ferulo permittite usum inferuire. Il-
 lius gratia partior, huius popularior. In illo includitur
 in isto ingreditur Christus. Vobis se ueribus & quadam
 specialitate indulget, sed tamen aia non obliuiscitur que
 uestram nondum ualeant ad mensuram pertinere. Pos-
 tellis & uos feruli participare sacramento, & uice per-
 fecti, si sponsum quem inclulum tenetis ad uos quali re-
 portetis, si deseratis pacem, si auunciatibus bona, si gaudia
 foris praedictis que intus uidetis. Quidni ferulum erat
 de quibus in ecclesia canitur, portantes pacem, & illumi-
 nantes patriam: Sed nemo uel praedicationis officium af-
 sumat, nemo sibi sumat honorem nisi uocatus a deo. Quid
 te ipsum super candelabrum ponis, quic te ipsum non accē-
 dit. Ille te ponat in sublime qui lucernam te fecit. Per il-
 lum ascende qui te accendit. Denique nemo se ipsum feru-
 culum facit, sed ipse Salomon fecit sibi ferulum de lignis
 Libani. Est & ferulum si quis non solum in ore sed & in
 corpore suo Christum portat. Glorificate & portate Chris-
 tum in corpore uestro, dicit Paulus. Portari uult ad uobis
 Christus, sed gloriose, non cum tadio, nec cum murmu-
 re, non cum in dignatione & fluctuante proposito. Deni-
 que portari, non trahi. trahenti enim onerosus est Chris-
 tus, onerosa castitas, onerosa humilitas, obediencia gra-
 uis: pauperes sordet, deformiter portas qui se conuer-
 rits. Facis quidem grandis tibi uidetur fides, & pietas
 ponderosa. Non potest dicere salciulcus myrthae dilecti
 meus mihi. C Quid? Fenem tibi uidetur fides tua
 sub cuius onere sic strides, sic gemis, sic murmuras: quod
 modo plaustrum stridet onustum feno. Non est fenem
 Christus, sed flos est, sed fructus est, sed lignum uitae: lignum
 quod dat fructum in tempore suo: & tu non us tempus
 expectare. Beati qui uel tempore suo. Denique pa-
 tientia necessaria est ut reportetis promissiones. Portate
 ergo patienter onera, imo opera pietatis. Pietas enim &

ipsa partem iam habet repromissionis, sicut scriptum est.
 Ergo portate imaginem eius qui de caelis est, & gloriose
 portate. Onus enim eius leue. Estote non ignominiosus
 sum offendiculum, sed gloriosum uehiculum, quale fecit
 sibi rex Salomon. Miros autem modo ita uirtutum dico
 straguit uarietatem, ut in primo loco elationis unitatem
 excludat. Quid enim habes quod non accepisti? Stau. I. Co. 4.
 tem accepisti, quid gloriaris quasi non accepisti? Si fer-
 culum es, non tu te, sed ipse te fecit. Ferulum enim sibi
 fecit rex, Salomon de lignis Libani. Et ligna ipsa quis
 fecit? Nonne ipse? Ipse plantauit cedros Libani, & si ce-
 drus es alta Libani, noli tamen altum sapere sed time ne
 forte inde euellaris propter elationem, ubi plantatus es
 per elationem. Non enim in te, sed ipse elegit te in opus
 ministerij, ipse ministerij officium quasi ministrandi con-
 fert gratiam, id est facultatem & dignitatem. Agnosce a
 quo plantatus es, & non tibi ueniat radix superbia, ut no-
 moneat te manus tentantis. Non ascendat ut succidat te
 securis inuicem, cuius ne nouacula quidem super caput
 sanctorum ascendit. Ferulum dei ille sibi praeipere ge-
 stit, & in usus suos de Libano ligna succidere. Denique apud
 Ezechielem gloriatur & dicit: In cathedra dei sedi. V. de Eze. 28.
 ergo ne per elationem de cathedra iustitiae effectus cath-
 dra pestilentiae, & ferulum scandali, & per te uel exempla
 uel sermo malus ad multorum perniciem ut cancer ser-
 pat. D Esto ferulum dei, ut etas in te imaginem
 portes, & odorem nostrae suae per te manifestet. Tale Pau-
 lus ferulum erat, de quo dominus ipse proficitur. Vas Actu. 9.
 electionis est mihi iste, ut portet nomen meum. Ipse qui
 elegit, ipse ferulum fecit. Ferulum sibi fecit rex. Quo-
 mon de lignis Libani. Ligna haec ligna cedrina sunt, &
 natura sui & nomine loci uicilio quid magnam commen-
 dant. Libanus candorem sonat, cuius ligna nulli obnoxia
 sunt corruptioni: & sicut substantia suae non admittunt
 putredinem, ita suauissimum spirant odorem. Bene Liba-
 nus Paulus, qui seruebat dombo (ut ipse dicit) in con
 2. Ti. 1.
 scientia pura. Quid enim pura candidus conscientiae
 Quid impuribilis illo quem nulla potuit aduersitas se-
 parare a charitate dei? Momentanea uirtutes, & quae ad
 horam subsistunt, mihi non uidentur tam ligna quam ole-
 ra quae cito decidunt. At in Paulo quaedam erat indefessa
 2. Ti. 4.
 charitatis impuribilitas. Ideo bonum certamen certauit,
 cursum consummauit, de caetero expectans coronam ius-
 titiae, coronam de mansulis, cuius iam quasi de usino at-
 traxit odorem. Denique & ipse bonum exhalaui odorem,
 odorem uitae ad uitam: odorem nostrae dei. Bonus odor
 fama bona, bonus odor conscientia bona. Illa alij bene
 2. Co. 11.
 olet, ista sibi. Haec enim gloria sanctorum, testimonium
 conscientiae. Futura enim beatitudinis fructus iam uo-
 bis in bonitate uitae operunt olere. Er bene impuribi-
 litati bonus odor adiungitur. Nam contrariu putredo
 foetorem emittit. Qui enim seminat in carne, de carne
 metet corruptionem, de corruptione tristem odorem: si-
 cut de integritate suam. Er bene de integritate inducitur
 est mentio, quod uirginalis candor expressit uideatur Li-
 bani lignis. Nam & bonum uirginalis continentia uo-
 porat odorem, & eius est perpetuus usus. Sicut enim uos
 iugiter seruatus euacuabitur, sicut desolatio uiduarum cessa-
 bit. Virginalis uero integritatis libertas & gratia non
 Mat. 22.
 excidit inquam: quae non nubunt nec nubuntur, ia
 sunt quasi angeli in caelo. E Denique & Libano in Ecc. 24.
 scripturis legitur comparata uirginitas. Ego, inquit,
 quasi Libanus non incisus euaporauit, & sicut balsamum
 non missum odor meus. Merito libanus uenter immu-
 culatus, uenter impollutus, uenter intactus, uenter non in-
 ciscus. Non incisus est, cuius manet integritas: cuius non
 sunt resignata claustra pudoris. Propter munditiam Li-
 banus, propter integritatem non inciscus. Merito enim non
 inciscus quae non est diuisa. Vis audire inciscum? Mulier nua
 1. Cor. 7.
 pra cogitat quae mundi sunt, quomodo placeat uiro, &

Ibidem. diussa est, utiq; in deum & uitrum diussa: & forte no equa...
Iacob. 3. quod nullus est odor estimandus, magis uero in eo in quo quis est sedulus uisio. Periculosa & pessima mixtura est uisio, quando uisum quodlibet uirtutis mentitur spectem. Et angelus sathanæ in angelum lucis se trasfiguratur, & quasi uenenum facit balsamum spirare. Vnguētarius est sathanas, nolite ab illo oleum emere. Non enim tantu confector est quam corruptor unguentis. Denique (sic scriptum est) seruere facit quasi ollam mare, & potius si ut oīa unguēta ebullunt. Mors in hac olla. Oliam hanc succensam uidit Ieremias, & faciem eius a facie aquilonis. Qualis unguentorum artifex, qui de mortis olla nite uapores extric simulat. Qualis artifex qui ollæ succensæ faciem quasi ab austro seruoere facit, per quam potius ab aquilone mala exardescunt in terra. Aut sicut propheta est, aut certe propheta, qui mortem in olla deprehendit, & uapores eius ab aquilone uenire. Sulphurei sunt uapores quos olla carnis tuæ succensa euomit, & tu in his balsami tibi uideris odorem sentire. G. Si per te nescis balsamum uerum a misto discernere, ueni ad prophetas, ueni ad filios prophetarū apostolos, qui te mistum differētiā doceant, qua in olla mors sit. Talis Paulus, qui dicebat usque ad mortem. Non ignoramus astutias eius, si non sufficit manus tua ut purum habeas balsamum, fācē te doceat quomodo misceas. Attulit Nicodemus mixturam myrrinæ & aloes quasi libras centum, & maxime amercunt unguenta. Sed Maria domini mater unguentum tantum comparat quam spirat, quæ unctum oleo leuitice ipsum parturuit Christum. Tanquam balsamum (inquit) non mistum odor meus. Si mixtura rationem ignoras, ueni ad doctores ecclesie, ad eos quos colūmæ quædam sunt, & firmamentum ueritatis, & colummæ argenteæ in domini serculo, & facti dispensatores eloquū ab his discere quomodo cogites quæ domini sunt, & quomodo solū

cita sis pro Christo ut sibi placeas. Tunc & tu columnas habebis in te argenteas, si utriusq; testamenti facris sufful ta sententia. Ideo & hic post Libani ligna, columnas subte xit argenteas sermo dñus, ut habeas mysterium fidei in conscientia pura. Mysterium fidei quā sacrum tibi præ scribit eloquium, eloquium argenteum est, ut euangelicis & apostolicis subnitentiis illa mediteris illa confer ues & conferas in corde tuo, nec patiaris meriti situ cohæ rere & obliterari, & oblectationis erugine denigrari dñi uerbū argenteum. Sed non possumas nunc in sermone hodiernum has inserere columnas. Hunc enim tras statum Libani præoccupauerunt ligna, & in coram odore longius quam putabam nosser sermo excurrit suauitate stilletis materæ. Tibi domine hanc commendo Libanum. Libanum egregium, hanc choram uirginem facrum coetum fecerunt. Tu custodi ut non luceatur, ut non incidatur, sed sua illeruerit integritas, seruetur castitatis candor, quā Libanus candorem sonat, seruetur puritas mentis, ut sancta sint & corpore & spiritu. Custodi Libanum hunc, cuius ligna in serculi tui dedicaſti materiam, Procul ab illo fit prophetica comminatio. Apertu Libane portas tuas: comedit ignis cedros tuas, Portæ tuæ claudantur alijs, soli aperantur tibi. Tu illi clausis sis & clausum, tu signa & refugia, ut nec signaculum, nec clauem præter te recipiat Christus Iesu qui deus es bene dicitus in secula seculorum, Amen.

Sermo XVIII. A. Ignis Libani incorruptio carnis, & munditia uobis est candor expressus. Bona quidem est castitas, sed quod non sit ex fide, peccatum est. Fidei dicitur scriptura purificans corda eorum. Non enim sola carnis continentia castitas censetur, cor adis multo magis est estimanda puritas. Iam uos (inquit Iesus) mundi estis propter sermonem quem locutus sum uobis. Bona fides sermo qui mundat, & ideo in hoc serculi cultu post ligna Libani columnas producit argenteas & uirginales mentem munditiæ ad faci pro uocat medita tionem eloquii, eloquii casti, eloquii quod argento exami nato confertur. Bona sunt in pectore uirginum erectæ columnæ, si sacre fuerint scripturæ suffulsa, & cognitio ne fidelis, & recogitatione frequentis. Bonus Libanus est si mundum cor habeat mundum a cogitatione facta, & a cogitatione fidelis. Magna fecit spiritus fidei cor ruptela. Quæ si sana fuerit in te firma forma fidelitatis unam habes columnam. Noli tamen esse hanc contenta, adiunge, & alteram, meditare in lege domini die & nocte. In fidelitatem & fornicationem puta si mens tua uel modicum a fidei recogitatione declinet. Bona columnæ sunt diuine notitia & memoria legis recta credulitas, & recordatio fidei. Columnae si fuerit in fide firma. Argentea, si diuini facris usu instructa sermonis. Rectum est (inquit) uerbum domini & omnia opera eius in fide. Bona columnæ fides & uerbum fidei: uerbum hoc prope sit in corde tuo: nam in ore prope est: prope sit, & perpetuum ibi fit. Ex abundantia cordis sermo erumpit. Septies in die (inquit propheta) laudem dixi tibi. Vos sacre uirgines dicite semper. Septies quidem dicite laudem propter horas solemnes: semper autem cantantes & plallentes in cordibus uestris. Argenteæ sint lingue uestræ. Argenteæ sunt, si de sacra Christi pagina sonant. Non mittatur maſsa plumbea in os uestrum. Plumbeum os est quod nihil subsistere loquitur, nisi acutum, nil de superius, sed totum remissum est, totum habes, totum de finis fortasse & de iniquis. Nam iniquitas seder in talento plumbi. Homo ille euangelicus peregru proficiscens non talia seruis suis talia destruxit. Nolite de talibus negociari talibus, in talibus uentis huiusmodi non inueniantur Paulo dicent intēditte. Omnis sermo noster ex ore uestro non proce dat, sed qui bonus est ad edificationem fidei. Ad edifi cationem, inquit, non ad elationem fidei. Ferreum os est quod fidem

Ecc. 24. Ibidem. Iacob. 3. 2. Co. 11. Iob. 41. Iere. 1. 2. Co. 2. Ios. 19. Mar. 16. Ecc. 24.

Zach. 11. Ios. 15. Psa. 118. Eph. 5. Zach. 5. Mat. 21. Eph. 4.

quod fidem euertit, quod sanctam subruit conuersationem, instrumentum est belli, seminatium lris quod murmur & amaritudinem sonat. Bona talis in Daniele describitur, dentes & unguis ferreo habens, candens & cominues omnia. Nulla inter ouiculas imo inter amicas do sinitu bella talis reperitur. In hoc grege uirginco nulla uisulenta, nulla uisulenta sit, nullus in hoc paradiso ser pentis sibilus sonet, uirgines ut uisulenta uerba non de cent. Quid praus potuit uerbis in oculum sponſi la bia porrigis? Candor ipse lucis externæ, & nihil inquit natum atingit illum. Memento os tuum celestibus osculis & oraculis consecratur. Sacriligium fida si quid no dulce, non diuinum, non de sancta pagina sonet. Bucclate, inquit, in nœcomenia tuba: in insigni die solemnitate uestra. Omnis dies uobis fidei debet esse, semper nœc omentis, semper fabarum. Ideo uestrum quasi tuba fit ductilis. Tuba argentea, tuba quæ non lites sed letitia an sonet, sed solemnitatem, sed cantica spiritalia. B Nescio quomodo de columnis argenteis ad tubas nos tra deſcixit oratio, nisi quæda optima columna est in do mo domini, qui tale os portat. Bona columna est, in quo uisulenta, seſti sustentat. Habes in Eſaia. Dominus dedit mihi linguam eruditam, ut sciam eum qui lapſus est sustentare uerbo. Prædita plane lingua Christi Iesu, annunciantis pacem, predicantis bonum. Lingua placabilis, lignum uitæ, columna & firmamentum ueritatis. Et tu uirgo in hoc spomſi magnum porta, ut habeas linguam eruditam linguam placabilem, non erroneam, non uagam, non labilem ad ociosa, sed quæ loquatur iudiciū, quæ uerbum loquatur profert, quæ columna quædam sit & firmamentum ad edificationem fidei tue uel alienæ. Prope sit uerbum fidei in ore tuo & in corde tuo. Vis columnam au dire argenteam? Lex, inquit, deſeſus in corde ipsius. Ecce argentum, & non supplantabuntur gressus eius. Ecce columna, lute columna, quæ sustinet non potest, uerbo domini cæſi firmati sunt, (inquit psalmista) Hoc uerbo cō firmetur cor uirginis, ut cælum sit ut sedes dei, ut reclinatorem possit aureum fieri. In argento fidelitatem & mentem accipite. In auro intelligentiæ & ueritatis fulgorem. Reclinatorum hoc aureum super huiusmodi col umnas imponitur. Nisi enim crederentis, non intellige ris. Fidei eruditio ad intelligentiæ puritatem gradum præstat. Fundamento huic contemplationi immititur gratia: dum in sermone dei meditatis fideliter, & per patientiam & consolationem scripturæ ad spem te superam erigis columnam te exhibes. Reclinatorum aureum tunc exurgis cum nuda tibi sine fermonis in uolucro raptim in cipit corruſcare ueritas. Sed iam perfectus ordinem in tuere, & proſectu quendam de Libani lignis ad colum nas argenteas, & auream reclinatorum. In libano eor dis munditia, in argento diuine legis notitia. In auro sine sermonis ministerio, misteria sacra manifeste resplendunt. In primo mentis oculum purgas. In secundo pro spiciſ, perspicis autem in tertio. Vel si manifeste didi, mun daris, specularis, contemplaris. Confesio, inquit, & pulchritudo, in conspectu eius. In Libano pulchritudo, in argento confessio, in auro diuine conspectus presentie tibi commendatur. C Quam magna est confessio: & pulchritudo: huiusmodi huiusmodi, quæ in conspectu: tantæ ma gestas admittitur, nisi alibi in psalmo audire: audi hanc Pfal. 50. distinctionem. Cor, inquit, mundum creca in me deus, & spiritum rectum inuoca in uisceribus meis. Ne proſicias me a facie tua. Vides quomodo abyssus abyssum inuocat, quomodo diuersa scripturæ capita libi conueniunt. Pfal. 50. Primum ad Libani candorem refert. Beat enim mundo corde, quomam ipſi deum uidebunt. Secundum ad argen ti columnas. Rectum est enim uerbum domini. Tertium ad auream reclinatorum: ubi domini facies sine uolamento sincere uidetur, & in auro rutillat maestras regia hoc est purgatum, instructum & (ut sic dicam) præſcri ptum spiritum tibi postulat dari. In Libano purgatur, in

argento instruitur, in auro perstringitur. Perstringitur enim uerū in contemplando quælibet purgare mentis acies & coruscationes intima lucis ad modicum sustinet. Hos profectum gradus relege tu quæ speculationis aspiras ad gratiam. Nihil in te sedum, nihil infidèle re sidet, ut nuda tibi possit fulgurare ueritas. Primum emun dare, secundò exercitare, tertio intuire. Emundare a lege carnali, exercitare in lege fidei, intuire & percipere in lege perfectæ libertatis, in lege spiritali. Vbi enim spiritus domini tibi libertas. In lege que litera uelemine caret, in qua nec error, nec ignorantia, nec ænigmati locus est. Error ubi est, seducit. Ignorantia ubi est, non ducit: ænigmati ubi est, est duct, non tamen perducit. Quis tibi erret? Reclinatorum enim est, & quies, & notorum finis. Quis ignoret? Aurum enim est, & rutillat ad lucem. Quod tibi ænigmati? Vorum finis, & serena ueritas, ænigmatum figuras non recipit. In nihil falsum, nihil occultatum, nihil figuratum: aurum est, & fulget: reclinatorum est, & so uer: dulcis fomes, sed hora fugax. Et fulgor tibi fulguri cō paratur. D In momento fit in nictu oculis, in nouissima tuba. Nouissima tuba est quando non iam in pagina, sed in ipsa presentia immotescit, quando quis efficitur docibilis dei, quando post apostolorum & prophetarum sermones nouissimè in sermo dei filius patris uerbum loquitur. Tubæ hanc efficit incertum sonum dare, non sonat nisi ad solemnitatem, nisi in nœcomenia, & nota: lucis exordio. Būc cina nobis tu bone Iesu: in nœcomenia tuba, in insigni die solemnitate nostra. Verè insignis dies ubi diuina ma gestas se manifestat: nihil insignis, sed nil succinctus. Dnem dicit hora est. Hora uerè insignis & uerè solemnitas. Eructa tu nobis Iesu bone externi illius diei horas aliquas dnm statim effices, ubi tuæ lucis uerbum eructas, qui dies es ternus. Fulgura nobis coruscationes tales. Fulgur efficitur, cui tu fulguras. Similem tibi reddis si quem irradias. Similem, inquit, ei crimus cum apparuerit. Montes quos talis tado tangis, non fumigant, sed fulgurant. Aurei sunt, tuum quibus aurum resulget. Caput tuum aurum optimum reclinatorum aureum non inuenit: sed reddi ubi se reclinat: iam non est illud de euange lio dicere: Filius hominis non habet ubi caput suum reclinet. Vides ne domine Iesu quod hic habes reclinator? Nunquam se mactatisti suæ caput libentis reclinat, quā in uirginitatis aureo sinu. Respicie uirginia peſtora hanc, peſtora uacantia tibi, in his frequenter reclinas & recubabis, & cubas in meretricis: & auro quodam sereno. Non hic uulpes foueas habent, nec nidificant uolucres cæſi. Solidius est reclinatorum hoc quam ut hic subdola ualeat uulpes infodere. Nullus dolofrati re linquitur hæreticæ locus, ubi serena fulgurat ueritas. Sublimis est quā ut huc aut subdola uulpes, uel super ba uolucris accedere queat. Abscondita sunt hæc a sapientibus & prudentibus, & reuelata sunt paruulis, qui bu ralem sectantur ascensum purpureum, & passionis Christi ueligijs inſultat. Verè purpureus ascensus, quem Christi signauit cruor, & passionis eius colorauit fides. E Sed illud attendendum, quomodo imo quā congruo modo sibiconſcudum colūmæ argenteæ, & ascensus purpureus. In illis lapis fideliter, in isto serenis humiliter. In illis med itatio, in isto imitatio. Non enim in sermone tantum est regnum dei, sed in uirtute. Quid tu illic dices, quid humilitationem seruitutem putas? Seruilis non est, quam regulari nobilitat purpura. Ornamentum est etenim purpura regium. Hos si tu uel dedignatur uel hostros gradus, respice q purpurei sunt. Humilitas suscepit pro Christo regiam præferit dignitate. Tu uerò sponſa Christi cædido preme pede gradus purpureos. Nobilis est semita quam dilectus tuus prior inſecit, quā pulchri sunt etenim gra dus purpurei, quos pede sacro Christi prior signauit, pedibus illis quibus nullus puluis adhaſit, pedibus nictis quos cruoris tui signauit ueligijs. Et tu ardentem ueligi gia relege. Auræ calcem tuum carneum de pedibus tuis. Exo. 3.

Dani. 7. Psa. 80. Esai. 50. Pro. 15. Ro. 10. Psal. 56. Psal. 52. Psal. 95. Psal. 95. Psal. 41. Matt. 5. Psal. 26.

1. Co. 15. Psal. 80. 1. Joā. 3. Luca. 9. Matt. 11. 1. Co. 4.

Sanctus enim affectus est, quem tibi disponis. Nudo & expedito in fite vestigio gradibus istis. Purpuram hac non conciliis, sed Christi sanguis intinxit: hic tu pedem libenter pone, ut pes tuus intingat in sanguine Christi. Non veniat tibi pes superbia, si humiliter feceris ascensum, quoniam si tu crore sacro signatur. Huic tu non modo pedem sed etiam manum & caput intinge, & tota purpurea, tota red gatis, & passione Christi tota nobilitate ascendas. Nam & si compereris coregnas. Noli te seculi nobilitate, charam reputare. Visor, eris si respexeris ad illam, si natales tuos sponso imputas, si te pro seculi fastu proferas aliis, aut alio quid habere privilegium putas. Contra humilitatem propositi de prospira carnis cuacuaria & gloria Christi, si alia te nobilitati presumas. Hec tibi purpura sufficit ad fastum, sufficit ad ascensum, sufficit ad gloriam, ut non glorieris nisi in cruce domini tui Iesu Christi. Ascensus te purpure reclinatorum perducet ad auream. Quoniam humilibus & quies contemplationis debetur gratia, & sapientibus autem & prudentibus absconditur, reuelanda parvulis. Purpura hec magni quoddam est pignus amoris, quod tibi dilectus exhibuit. Verè magni pignus amoris mortis passio. Ma

Joan. 15.

Co. 13.

Sermo XIX. A

Nonum aliquid vultis audire, sed ego novum quid non habeo, nisi ut vos immouet amor. Mandatum hoc novum do vobis, nihil vobis notum, & nihil est notum non potest, & nihil est notum non potest, & nihil est notum non potest. Vestrum hoc proprium officium est. In amoris enim præcipue munus estis deitate Denique propter nos ferula Salomonis media charitate contra dicuntur. Media inquit, charitate construit propter filias Ierusalem. Quod quasi privilegium hic sermo vobis delegavit utum amoris. Amulamin filie Ierusalem charitatem meliora, magis autem ut amictis. Amor omni supereminet gratie: & in huiusmodi descriptione ferulis, charitas reliquarum quasi ornamentum & clausula superponitur gratiarum. Plures in hoc serculo enumerantur gratie, sed charitate cumulantur omnes. Charitas cumulus est, charitas fundamentum. In charitate, inquit, radicati & fundati. Illa in primis, illa in ultimis, illa in intimis, illa inchoat, illa consummat, illa communicat charitatibus cæteris, ideo in medio collocatur quasi ornamentum quoddam cōmune, & totius clausula ferulis. Et color purpureus & aurifugor obscurior est si non charitate vestiretur. Quanta eius est gratia que ipsum contemplationis aurum exornat: Ipsa media est & reliquarum quasi medulla gratiarum. Nulla tam est intima virtus, nulla sic animos penetrat & perfundit, & arcanos cordis implet recessus. Ipsis animi medullis amor inbibitur, & secretis inluit uenis. Media, inquit, charitate. Bene media, que sic intima est. Plentitudo legis est charitas: ideo lex uacatur si fuerit desinita charitate. Vitalis quædam uena legis est & reliquarum charitas uirtutum. Cætere quasi in partem se cōtrahunt, illa omni communis est gradus, siue mente excedas, siue sobrias: ubiq; charitatis & necessarius & iocundus est usus. Reliquarum officia uariantur gratiarum: & uicibus alternantur charitatis: continuantur iura quodam ingretere: siue mente excedamus deo, siue sobrii simus, urget nos charitas Christi. Vos uere sicut arbitror urget charitas Christi. In quid uos urget. In seipsum. Alio

Cant. 3.

Ephes. 3.

Cant. 3.

rum alta sunt officia, uestrum speciale munus est amor. Improbis sui prouocator est amor, & dulcem agit in patiens res tyranidem. Amor, seipsum in prouectus semper urget uberiora. Amulamin filie Ierusalem charitatem meliora, magis autem ut amictis. Amulatio uos hec semper amplius urget. Mandatum hoc uobis semper fit nouum. Et nouum est in uostro dulcis Iesus ueteris uerit affectus. Vitam semper in uobis ille recens fit, nec mora temporis aliquid impurat gratie. Vitæ recens in uobis uerit Iesus est. Ipse semper recens, sed non deus alienus. Verè recens, in quem semper anxio inhiatis amore. Denique id solum habetis in uotis, ut uobis semper amplius placeat. Quantum placet, qui satis placere non potest. Nulla magis uos ratione placere potestis, quam fit uobis placeat ipse. Animum uult, sufficit ad gloriam, ut non gloriaris nisi in cruce domini tui Iesu Christi. Ascensus te purpure reclinatorum perducet ad auream. Quoniam humilibus & quies contemplationis debetur gratia, & sapientibus autem & prudentibus absconditur, reuelanda parvulis. Purpura hec magni quoddam est pignus amoris, quod tibi dilectus exhibuit. Verè magni pignus amoris mortis passio. Ma

ascensum purpureum, ad ultimum charitate cumulant omnia. Quidam Achuc inquit Paulus excellentiore uobis utam demonstro. Bone sunt etenim columnæ, & sacri magna quidem est eloqui gratia. Sed si linguas hominum loquar & angelorum, charitatem autem non habeam, factus sum ut cymbalum tintinnis, uocis inanem dans sonum sine sensu charitatis. Reclinatori aurit in ges est gloria, per quod tibi mysteriorum arcana signantur. Sed quide Si nouerim mysteria omnia & omnem scientiam, charitatem autem non habuerim, nihil sum. Per gradus ascendis purpureis, & passionis Christi te gaudes habere insignia. Sed si tradidero corp meum ita ut ardeam, charitatem autem non habuerim, nihil mihi prodest inquit a postolus.) Charitas non inflatur, non est ambiciosa, non querit que sua sunt, medio gaudet, & quasi in communis sua bona proficit. Media enim charitate construit. Non inflatur, inquit, non est ambiciosa. Non enim charitas bonum singulare, aut si habet, amat, aut si non habet, optat: non uult alijs excellere, sed nec ipsum magis habere bonum. Multi meritorum fuorum in firmam cognoscunt. Ideo de se magnum uult sentientes, non inflantur isti, sed forte ambiunt. Unde inflantur, non habent, sed inflatæ satis optant ut habent. Priuatam & hi amant excellentiā, dum aut concupiscunt ut fiat, aut cōtabelcum qd esse non possit. Charitas uerò cum inuidia cōtabelcum ite non habet non querit quod suū est, & quomodo poterit quod suū non est decerpere? Quid tu inuidia alienum uis corti sperere bonum? Nanquid addides quod ab alieno decerpisseta fortia, sed si corporalis aliquid pecunie subtrahas. E non ego in claustraliu rapacitatis huius uitium ue reor. Est subtilis quoddam rapacitatis inuidiæ genus. Quid enim? Rapacitatem non putas fit pecunia parca, fama decerpis? Non concupiscis possessionem, & laceras opinionē. Quid tibi emolumentū aliena dimittit cōferre, & aliena si corrodis boar? Et qd tibi inide accrederit? Eadēti forsitan ueritate alienæ uirtutis ceteruntur in ore tuo dentes, quos ad derogandi paraueras. Non audes corrodere: non times potes collaudare. Iam alienum bonum uerbo non carpis. Numquid ideo non rapas? Quomodo non capacities ubi euides bonū debito defraudas testimonio, & ueram alterius gloriam est mendatio non corruptis, silentio tamen supprimis? Vis audire in sola etiam æstimate rapacitatem esse? Non rapinam inquit apostolus.) arbitratus est esse æqualem deo. In inuidiam animam non potest intrare æstimate bono de bonis alienis. Non uult enim intelligere quod alius bene agit, & si palam non audet, penes se tamen uel dissimulat, uel attenuat alterius merita. Vt quid istud, nisi quod liuor non priuatam senta per excellentiam cogitat: alienā obscurat? Charitas autē non cogitat malum, nō gaudet super iniquitate: & (ut sic dicam) super inæqualitate, congaudet autem ueritati. Priuatum autem non cogitat: medio quodam & communitate: que sua sunt non querit, sed que Christi Iesu. Eius in omnibus gloria uel amat uel optat. Cōmunis est Christus, mediator enim est, & ideo eius non sunt que media non sunt, sed in partem se restringit. Quid tu uiuore Christus in uis in partem contrahere: Auaram uis esse gratiam spiritus, cuius circa te solum optas beneficia restringi? Si ne ut excresecat & exuberet, & effundat se super omne carnem spiritus domini, & repeat orbem terrarum. Noli cōmunem omnibus beneficentiā intra carnis tui angustias tuarcarere. Diues est enim in omnes, & tu minus ceteras affluentiam gratie, & immensitatem redigere ad minutias. Accumulis cordis auaras dedignatur Christus? angustias. Ne scit æmulatione tua eius bonitas detineri. Profusa est, nō tibi solus, sed uicinis etiam se uas eius oleum infundit. JF Fac ut illa mutuo tua sint. Erūt autem, si communis fueris bono letatus, aliquoq; & anima tua oleum euacuus, & illis nihilominus infunditur mediator Christus, & ideo que sua sunt media uult esse. In hoc, inquit, cognoscent omnes quia mei estis discipuli, si dilectionem habue

ritis adiutem. Vides quomodo charitas speciale quoddam est inigne discipulatus Christi, & doctrina eius singularare indictum? Ideo hic in ultimo loco quasi ornatur? quodam aliam inducitur gratiam. Media, inquit, charitate construit. O quam molle est stratum charitatis: & proximi charitas liuore, charitas Christi timore caret. Nihil habet penale hac charitas, timor penam habet, ideo non est in charitate timor, sed perfecta charitas foras mittit timore. i. Co. 4. Quid enim timebit charitas ueteres offensas? sed charitas operit multitudinem peccatorum. Infirmitas proprie conscientie timebit ne decidat: sed foras est ut mors dilectio. Cant. 8. Vtrung; metū charitas foras mittit, sed nec perfecta charitas temporales pro Christo timebit molestias. Sed ne quidem æternæ si fuerint, defatigari & euanelcere poterit cōlunnata dilectio. Non potest semel hausta cognitio tæte non delectari dulcedinis. Nō ideo amat charitas ne percat, sed maullt foris penaliter in æternum perire, quam uia amoris æterni priuari. Si enim dederit hominem omnem substantiam pro charitate, quasi nihil despiciet eam. Verè hoc molle stratum, in quo etiam inter infurias tam fœuiter quam sancte quiescitur. Da mihi Iesu bone ut supra tum hoc memor sim tui, & mediter te te in maruitinis. Dulcis planè memoria, quam amor inducit: gratia meditato, qua suggerit charitas. Nihil enim est quod non iam dulciter & gratè de Christo cogitetur. Amor proximi compassionem habet, & quendam nimis suauem gustam, dum gementibus nouit condolere. Christus (in quo condoleas) & si crucifixus est ex infirmitate, sed inuit ex uirtute det. nō condolendi, sed cōgaudendi in se uobis undiq; meritum præstat. Totus desiderabilis, & concupiscentia totus, & quasi charitate cōstrat. G Quid enim uidelbis in Christo quod non eius nobis & charitate exhibeat & nostram exigar? Totus nobis est charitatis illecebra, incitanteum amoris. Nullum in se meticulo fore inquit locum affectum, totus amari uult, qui totus meretur amari. Noli uirgo ad tormenta respicere, cui tanta propostia sunt oblectamēta in sponso. Oculi debet esse timor, ubi tot insignia relucet amoris. Dedignatur charitas timoris commercium, cogit nesciens que nequit compesci. Ideo charitas perfecta foras mittit timorem, uelut inuile & superuacui, sed non timore illū qui castus permanet in seculum seculi. Est enim timor quem foras mittit charitas, & est timor quem mittit ueritas: & est timor quem intronititit & charitas & ueritas. Primus cautus, secundus castus, sed nō permanēs in seculū seculi, tertius & callus & permanens. Primus nec reur penā seculū offensam, tertius timoris libera quædā & secuta reuerētia est. Et primus quidē timet offensionem, sed propter penā, secundus offensionem, sed propter ipsam. Et quidem infortia quædā sustitit est, si metu penari in gratiā ueniat. Satis ipsa per se meriti obrinet, ut hominū in se studia prouocet, & cōciliet affectus. Hūc ergo timore charitas perfecta excludit. Quomodo autem perfecta charitatis, timoris stimulo indiget ad cultum sustitit. Perfecta dilectio mentem in solido possidet, omnia soli tibi iustitia manera deputari uolens. Frigidus timor est, & pigre incedit, satis habet tantum impune euadere. Amor fastidium nescit, feruidus est, & in anteriora extentus: metus contra ctior, necessitate tū iustitia subit officia. Amor pfectus id quod agit debet sustitit, nihil in ea iuris relinquens timori. Quidam: An nō satis in se obrinet meriti ad omnem bonū opus sustitit? Christus enim nobis factus est sustitit. H Quid ergo Christus non satis in se habet dotis ad placēdū? Alieno ergo & ipse ut placet indiget adiumentor? St non est obretu solius obtemperat ipsi: quomodo erit eius perfecta dilectio? Diligite bone Iesu diligite te uirtutis mea, quē nō possum gratis diligere. nec possum tamē satis diligere. Dirigam in te ex in ego studia mea, nec alieno deducantur & distrahantur affectu. At quam exigua sunt: etiam cum integra sunt in te studia nostra: Quō ergo distinuat quod cum integrū est, tam exile est? Totus in te deus bone ex desiderio ferar. Trahe me tu in te ipsum, ut

i. Co. 12.

i. Co. 13.

Ibidem.

Ibidem.

Ibidem.

Phil. 2.

Sap. 7. 2. Re. 1.

i. Co. 13.

Ibidem.

i. Ti. 2.

Ro. 10.

Io. 13.

Hebr. 2.